

Par Bemærkninger. I et constitutionelt Land kan der ikke være den Modsætning mellem Konge og Folk, som der kan være andetsteds; det maa være i Landets velforstaaede Interesse, at der er det nyeste Forhold imellem Konge og Folk, og det vilde derfor være urigtigt, hvis det ærede Medlem vilde holde overordentligt stivt paa det Udtryk, at Hær og Flaade skulde være i „Folkets Tjeneste“, thi deri vilde ligesom ligge, at de ikke tillige skulde være i „Kongens Tjeneste“. Hær og Flaade skulle være i Begges Tjeneste; det er det Sande. Jeg mener, at det er en af de smukkeste Overleveringer fra Fortiden, som Ingen behøver at stamme sig ved, at de, der tjente i Hæren og Flaaden, sagde, at de vare i „Kongens Tjeneste“, og jeg kan atter her paaberaabe mig det Land, mange af de Herrer saa tit paaberaabe sig som det, der skulde afgive Mønstreret for alle andre constitutionelle Lande, nemlig England. I intet Land i Verden nyder Kongens Navn en saadan Ugtelse og Ærefrygt som i England, og saafremt det Samme hos os er en gammel Arv fra Fortiden, bør vi ikke paa nogen Maade række Haand til, at dette gode, gamle Forhold forandres til sin Modsætning, saaledes at der blev et Modsætningsforhold mellem Konge og Folk. Dette kunde imidlertid synes at ligge i en saadan Udtalelse som det ærede Medlems, at vi skulde springe over fra det af ham først nævnte Udtryk til det, han derefter nævnte, saaledes, at de, der tjente i Hæren og Flaaden, ikke skulde være i Kongens, men i Folkets Tjeneste. Jeg skal gjentage, at det rigtige og sunde Forhold er det, at de staae i Begges Tjeneste; men, skal man nævne et Navn fremfor et andet, vil det være bedst at blive staaende ved, hvad vi have arvet fra vore Forfædre, idet det nemlig ligger i det constitutionelle Livs Væsen, at Folket ikke fremtræder som en Heelhed. Det er netop den sørgelige Side ved det constitutionelle Liv, at det baner Vej for en heel Deel Adspjittelse og Adskillelse i selve Folket, og det Gnestie, som skal samle det constitutionelle Folk til et Hele, saaledes at det overfor Verden og overfor sig selv fremtræder som en Eenhed, er Kongen. Derfor mener jeg, at det er rigtigt at blive staaende ved det Gamle, idet dog enhver opløst Mand af et constitu-

tionelt Folk veed, at dette udgjør en Eenhed, og at denne Eenhed bedst og egentligt repræsenteres af Kongen. Det var disse Bemærkninger, jeg vilde tillade mig at fremsætte med Hensyn til den omtalte Ytring af det ærede Medlem, og jeg haaber ikke at have gjort det paa en Maade, hvorved jeg ligesom skulde have modsat mig, hvad der forøvrigt blev fremsført af ham.

Formanden: Jeg skulde dog med Hensyn til Slutningen af det ærede Medlems Udtalelser bemærke, at jeg troer ikke, at der i de Ytringer, hvortil det ærede Medlem sigtede, laa Noget, der kunde foranledige til deraf at udbrage en saadan Modsætning som den, hvortil det ærede Medlem hentydede. Forøvrigt skulde jeg, forinden Forhandlingerne gaae videre, bemærke, at jeg antager, at der er en almindelig Erkjendelse i Thinget af, at der ved de Udtalelser, som ere saaldne om det Duffelige i at forene de to Ministerier, ikke har været tilfiet at fremkalde nogen Beslutning om eller at tilraade Noget, der kunde anses som et Indgreb i Hans Majestæts Prærogativer, og at der derfor, især efter den Udtalelse, der sidst saaldt fra den ærede Marineminister, ikke er Anledning til at fortsætte Discussionen særligt om dette Spørgsmaal.

Schonheyder: Naar Fortrinligheden af Monitoren er bleven saa stærkt fremhævet her i Salen, skal jeg dog dertil bemærke, at „Monitor“ ikke er et saa skarpt defineret Begreb, idet man nemlig har dem i forskjellige Skikkelser og af forskjellig Størrelse; men hvad jo saa at sige Alle ere enige om, er, at man skal see at faae saamange Smaafartøier og Krigsskibe som muligt, naar de kun opfyldte de Forbringer, som maa stilles til dem, og hvortil jeg da absolut maa regne den tilstræffelige Hastighed. Jeg har tidligere udtalt, at der efter min Formening er to Ting, hvortil vor Flaade fortrinnsviis skulde kunne benyttes, nemlig deels til at forhindre en Landgang fra Tjendens Side, og deels til at beskytte Overfarten over Helterne. I begge Tilfælde er det klart, at vi med et Skib, som kun løber en Fart af 6—7 Mil, medens Tjendens løbe